

**Mindesang
om
Dampskibet "Victoria"s
grufulde
Forlis og Undergang
den 23de November 1903
hvorved flere Menneskeliv gik tabt.**

Pris 10 Øre.

Eftertryk forbydes.

Stjørdalen 1904

Georg Nancke's Forlag.

**(Hand) Forhandlere antages og erholder høi Rabat ved henvendelse til Forlæggeren,
Georg Nancke, Stjørdalshalsen.**

Melodi; Hvo ikkun lader Herren raade.

O ingen Skrift og ingen Tale
Fuldt ud beskrive kan engang,
Hvad jeg forsøge vil at male
For Jer i denne Sørgesang!
Et Sorgens Bud om Landet lød,
Det handled om Forlis og Død.

Utrolig er en Sjømands Farer
Og hvad han lide maa og kan,
Utallig er de store Skarer
Som fandt sin Død i salten Vand,
Især det mange var som "blev"
Da "Nitten hundred Tre" vi skrev!

Ret som det var, man hørte melde
Om skibbrudd paa forskjellig Vis.
Men hvad især jeg vil fortælle
Er om **”Victorias” Forlis.**
Om Angst og Nød og Død paa Rad
Nu lyde skal et Mindekvad!

Det var udi November maaned
En kvæld, den tre og tyvende;
Og Havet høit sig brød og taarned’
Mens alt imellem Braatene
Man saa et Dampskib stævne frem.
– Men ak - det naaede aldrig hjem.

Halvanden Mil kun fra Stavanger,
–Mens Havets Bulder rædsom klang –
Paa Kolnæsholmen ved Tananger
”Victoria” sin Undergang
med Gru og Skræk imøde gik.
O rædselsfulde Øieblik.

Paa Stranden hørtes Skibet ule
Om hjælp – imens Rakketerne
Imellem Havets Hyl og Tuden
Ret som det var man fik at se.
I Mørket under Stormens Brag
At hjælpe – var umulig Sag!

Uhyggeligen Natten sænker
Sig over Hav og Land og Strand.
Forgiæves Skibet voldsomt kjæmper
Igiennem Storm og Braat og Brand.
Til Vrag det knuses mod et Skjær
Imellem skarpe Brændinger!

Da Natten veg – og Dagen hæved
Bag Skyers Rand, sig langsomt op:
Til Redning skyndsomt ud man stræved,
Man saa kun Skibets Mastetop.
End tordned Havets fule Sang
Og varsled Død og Undergang!

Men kjække Mænd med Mod i Barmen
Foruden Frygt – med Tro til Gud
Tiltrods for Havets Brøl og Larmen
Til Redning lægger tappert ud.
Og paa et lavt og lidet Skjær
Sees fire – som var Døden nær!

De fire var to Passagerer,
En Dæksgut og en Maskinist.
Man redder dem og strax passerer
Man vidre uden Ro og Rist?
Da op i Skibets Mast man ser:
En Gysen griber En og Hver!

Thi højt i Skibets Rig? der hænger
Ha! Rædselsfuldt at tænke paa!
Styrmand Endresen! – men ei længer
Til Skibets Mast man ind kan naa.
Man raaber: ”Spring i Sjøen Mand!”
Han gjorde saa – og frelst blev han!

Men mens han der i Riggen svæved
Hans Blik faldt ned paa Skibets Dæk:
Et grufuldt Syn han saa og bæved,
Sit Tag han næsten slap av Skræk:
Fast indeklemmt en Mand han saa

Foruden Hoved der at staa!

Og ikke kan min Pen beskrive
De Rædselsscener der fandt Sted,
Kun fem Personer blev i Live
Mens atten Mand ialt strøg med.
Fra Trondhjem var de syv af dem
Som aldrig mere saa sit Hjem.

Og Alle vare de tilvisse
Kun brave, gode, stoute? Mænd.
Kaptainen selv var iblandt disse
Og første Styrmand – Bergersen,
To Lodser, – ak, hvad Sorg og Nød
Da alle disse fandt sin Død!

Og Lig paa Lig til Stranden skyltes
Med Stumper af det knuste Vrag.
Og mangt et Hjem af Sorg opfyldtes.
Det blev for dem en bitter Dag
Som denne Skjæbne fristede
Og sine Kjære mistede!

Men Han, som Alting styrer, leder
Til Ham vi søger i vor Nød.
Paa Ham vi stoler, til ham beder:
”Giv og i dag vort daglig Brød!”
Og – en Gang Gjensyns-Timen slaar,
Naar vi for Herrens Aasyn staar!